

จุลสาร

NACC'S

HR CONNECT

2023

ฉบับที่ 2

ประจำเดือนเมษายน - เดือนกันยายน 2566

สำนักบริหารทรัพยากรบุคคล

สำนักงาน ป.ป.ช.

จุลสาร NACC'S HR CONNECT 2023 ฉบับที่ 2 (ประจำเดือนเมษายน - เดือนกันยายน 2566) ฉบับนี้ จัดทำขึ้นเพื่อรวบรวมกรณีศึกษาและข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับวินัยและการรักษาวินัยตามคำพิพากษา ซึ่งได้เผยแพร่ทางเว็บไซต์สำนักงาน ป.ป.ช. และใน HR Channel ทางระบบ Intranet ของสำนักงาน ป.ป.ช. ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2566 รอบ 6 เดือนหลัง (ไตรมาสที่ 3-4) ให้กับบุคลากรสำนักงาน ป.ป.ช. ได้นำไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานและการดำเนินการใด ๆ ที่เกี่ยวข้องต่อไป

สำนักบริหารทรัพยากรบุคคล จึงได้จัดทำจุลสาร NACC'S HR CONNECT 2023 ฉบับที่ 2 (ประจำเดือนเมษายน - เดือนกันยายน 2566) เป็นจุลสารอิเล็กทรอนิกส์เพื่อสามารถสืบค้นและเข้าถึงข้อมูลได้อย่างรวดเร็ว โดยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะเป็นประโยชน์ต่อบุคลากรสำนักงาน ป.ป.ช. สำหรับนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติตนและปฏิบัติงานให้เป็นไปภายใต้กฎหมาย กฎ ระเบียบ และแบบแผนของทางราชการ ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมต่อไป

สำนักบริหารทรัพยากรบุคคล

สำนักงาน ป.ป.ช.

กันยายน 2566

เรื่อง	หน้า
1. ยักยอกเงิน แต่ผู้เสียหายไม่ติดใจเอาความ ผิดวินัยหรือไม่	1
2. ไม่ได้เลื่อนขึ้นเงินเดือนเพราะลาทิจส่วนตัวไม่ถูกต้อง	2
3. เป็นกรรมการสหกรณ์ เป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ	4
4. เป็นกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงมาก่อน ไม่ต้องห้ามเป็นกรรมการสอบสวนวินัยในเรื่องเดียวกัน	5
5. การไม่อนุญาตให้ลาป่วยย้อนหลัง ถือเป็นคำสั่งทางปกครอง ที่ต้องอุทธรณ์ตามขั้นตอนเสียก่อน	6
6. คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง เป็นผู้โต้แย้งข้อบัญญัติของเจ้าพนักงานให้พ้นจากตำแหน่ง “การสอบสวนชอบด้วยกฎหมายหรือไม่”	8
7. ไม่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชา แต่ผิดวินัย ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ได้ไฉฉะ	9
8. ห้ามลงโทษทางวินัยซ้ำมากกว่าหนึ่งครั้ง...สำหรับความผิดที่ได้ กระทำเพียงครั้งเดียว...	10
9. ให้ออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมอง ในเรื่องที่ถูกสอบสวน!	12

ยักยอกเงิน

แต่ผู้เสียหายไม่ตั้งใจเอาความ ผิดวินัยหรือไม่...?...

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีซึ่งปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการเงิน จึงต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและระมัดระวัง โดยมีให้เกิดความเดือดร้อนแก่เจ้าของทรัพย์สินหรือเงินเดือน

การที่ผู้ฟ้องคดีหักเงินเดือนข้าราชการตำรวจผู้ให้ความยินยอมแล้วไม่นำเงินส่งให้แก่ธนาคารเพื่อชำระหนี้ จนกระทั่งธนาคารทวงถามเอาจากผู้กู้ ถือว่าเป็นการปฏิบัติหน้าที่ไม่ถูกต้อง ก่อให้เกิดความเดือดร้อนเสียหายแก่ข้าราชการตำรวจผู้เป็นลูกหนี้ ทำให้ต้องเสียดอกเบี้ยจากการผิดนัดชำระหนี้เงินกู้และอาจทำให้ถูกฟ้องคดีในภายหลังได้ ซึ่งกรณีดังกล่าวแม้จะไม่มี การดำเนินคดีอาญากับผู้ฟ้องคดีฐานยักยอกทรัพย์ เนื่องจากผู้เสียหายไม่ประสงค์ดำเนินคดีก็ตาม แต่ในทางวินัยถือว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดสำเร็จแล้ว อีกทั้ง การกระทำของผู้ฟ้องคดีจะเข้าข่ายเป็นการกระทำความผิดวินัยร้ายแรงหรือไม่ร้ายแรง ย่อมขึ้นอยู่กับพฤติการณ์การกระทำของผู้ฟ้องคดี การที่ผู้ฟ้องคดีได้รับมอบหมายให้นำเงินเดือนของข้าราชการตำรวจที่ตนมีหน้าที่หักชำระหนี้ไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว แม้ผู้ฟ้องคดีจะอ้างความจำเป็นในเรื่องการศึกษาของบุตร ซึ่งหากผู้ฟ้องคดีมีความซื่อสัตย์สุจริตอย่างที่ข้าราชการตำรวจที่ดีพึงมี ก็จะไม่เกิดกรณีดังกล่าวขึ้น อีกทั้งผู้ฟ้องคดีสามารถที่จะบรรเทาความเดือดร้อนของตนเองได้ด้วยวิธีอื่น นอกจากการเบียดบังเอาเงินของผู้อื่น

พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำที่ทำให้เสื่อมเสียแก่ชื่อเสียง เกียรติยศของข้าราชการทำให้ขาดความเชื่อถือศรัทธาจากผู้อื่น และเป็นตัวอย่างในทางที่ประพฤติน่าตำหนิ จึงเข้าข่ายเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติน่าตำหนิอย่างร้ายแรง ดังนั้น คำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น พิพากษายกฟ้อง

ดาบตำรวจ ใส ยอดบัว ผู้บังคับหมู่ กองร้อยตำรวจตระเวนชายแดน ที่ 425 กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดน ที่ 42 ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่การเงิน มีหน้าที่เบิกจ่ายเงินเดือนและเงินสวัสดิการอื่น ๆ ให้กับข้าราชการในสังกัด รวมทั้ง การหักเงินเดือนเบี้ยเลี้ยงของข้าราชการตำรวจที่ให้ความยินยอมส่งให้กับเจ้าหน้าที่ แต่กลับยักยอกนำเงินที่หักส่งธนาคารบางส่วนไปใช้สอยส่วนตัว ทำให้ธนาคารได้รับชำระหนี้ไม่ครบตามจำนวนหนี้ที่ต้องชำระในแต่ละงวด โดยมียอดค้างชำระรวมทั้งสิ้น 4 เดือน ธนาคารจึงได้ทวงถามไปยังเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งเป็นลูกหนี้ ทำให้ข้าราชการตำรวจได้รับความเสียหาย ต่อมาดาบตำรวจ ใส ยอดบัว ยินยอมใช้เงินพร้อมดอกเบี้ยคืนตามจำนวนที่ธนาคารเรียกเก็บ และผู้เสียหายไม่ประสงค์จะให้มีการดำเนินคดีอาญาตามกฎหมาย กองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดน ภาค 2 เห็นว่าการกระทำของดาบตำรวจ ใส ยอดบัว เป็นการกระทำความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติน่าตำหนิอย่างร้ายแรง จึงมีคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการ ดาบตำรวจ ใส ยอดบัว จึงได้นำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง

เทียบเคียง

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ. 96/2559

ไม่ได้เลื่อนชั้นเงินเดือน เพราะลาคิจส่วนตัวไม่ถูกต้อง

นายปรีชา ข้าราชการครูโรงเรียนดอกบัวพัฒนา
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 1

ไม่ได้มาปฏิบัติราชการ เป็นเวลา 3 วันติดต่อกัน
ในวันที่ 20-22 ตุลาคม 2557 ซึ่งเป็นช่วงปิดภาคเรียน
และโรงเรียนได้แจ้งให้ข้าราชการครูมาปฏิบัติราชการ
ในช่วงเวลาดังกล่าวเพื่อเตรียมความพร้อม
สำหรับการเรียนการสอน ก่อนเปิดภาคเรียนในวันที่
24 ตุลาคม 2557

ต่อมานายปรีชาได้ยื่นใบลาจิจ ต่อ นายจรรยา
ผู้อำนวยการโรงเรียนดอกบัวพัฒนาในวันที่ 24 ตุลาคม
2557 ซึ่งเป็นวันแรกที่มาปฏิบัติราชการ โดยชี้แจงว่า
มีภารกิจจำเป็นส่วนตัวกับครอบครัวและญาติ
ต้องทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้บุพการีผู้ล่วงลับ
โดยได้ฝากแจ้งการขอลาลาจิจกับนางสาวขจี
เพื่อนข้าราชการครูด้วยกันและแจ้งกับนางสาวขวัญ
เจ้าหน้าที่งานสารบรรณของโรงเรียนให้ทราบด้วยแล้ว

นายจรรยาพิจารณาแล้วมีคำสั่งไม่อนุญาตให้ลาจิจ
เนื่องจากเห็นว่าการลาจิจส่วนตัวจะต้องยื่นหรือ
เสนอก่อน และเมื่อได้รับอนุญาตจึงจะสามารถ
หยุดราชการได้ และกรณีไปร่วมทำบุญกับญาติ
อุทิศส่วนกุศลให้บุพการี ผู้ล่วงลับเป็นประจำทุกปีนั้น
สามารถยื่นใบลาจิจส่วนตัวไว้ก่อนได้ไม่ใช่เหตุจำเป็น
ที่ไม่สามารถรอคำสั่งอนุญาตจากผู้มีอำนาจได้ ถือว่า
เป็นการขาดราชการโดยไม่มีเหตุอันสมควรและ
ได้มีหนังสือแจ้งการขาดราชการให้นายปรีชาทราบแล้ว
ต่อมาในการพิจารณาเลื่อนชั้นเงินเดือน ข้าราชการ
รายนายปรีชาไม่ได้รับการเลื่อนชั้นเงินเดือนเนื่องจาก
ในครึ่งปีที่ผ่านมาได้ขาดราชการ โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร

นายปรีชาได้ร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการศึกษาจังหวัด
แต่ถูกยกคำร้องทุกข์ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง
ชั้นต้น ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วมีคำสั่ง
เพิกถอนคำสั่งไม่ขึ้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีเนื่องจาก
เห็นว่าการลาจิจเป็นสิทธิตามกฎหมาย ถือไม่ได้ว่า
ผู้ฟ้องคดีขาดราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร
ผู้อำนวยการโรงเรียนดอกบัวพัฒนา ผู้ถูกฟ้องคดี
จึงยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า

ผู้ฟ้องคดีชี้แจงเหตุผลต่อผู้อำนวยการโรงเรียน ผู้ถูกฟ้องคดีประกอบการขอลาจิสส่วนตัวว่ามีภารกิจ จำเป็นส่วนตัวกับครอบครัวที่ต้องทำบุญอุทิศส่วนกุศล ให้บุพการีผู้ล่วงลับร่วมกับญาติพี่น้องเป็นประจำทุกปี และกิจกรรมอื่น ๆ ซึ่งตรงกับวันที่ทางโรงเรียน กำหนดให้ต้องมาลงเวลาปฏิบัติราชการ เป็นกิจกรรม ที่ผู้ฟ้องคดีทราบอยู่ก่อนแล้ว

ผู้ฟ้องคดีสามารถใช้สิทธิลาประเภทอื่น หรือหากจะ ใช้สิทธิลาจิสส่วนตัวก็สามารถกระทำได้โดยเสนอหรือ ยื่นใบลาจิสส่วนตัวต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับจนถึง ผู้มีอำนาจอนุญาตก่อน และต้องได้รับอนุญาตแล้วจึง จะหยุดราชการได้ เว้นแต่มีเหตุจำเป็นไม่สามารถรอฟัง คำสั่งได้ทัน ก็ให้เสนอหรือจัดส่งใบลาจิสส่วนตัว พร้อมเหตุผลที่ไม่อาจรอฟังคำสั่งได้ การที่ผู้ฟ้องคดี ใช้สิทธิลาจิสส่วนตัวโดยหยุดราชการไปก่อนแล้วเสนอ หรือส่งใบลาจิสส่วนตัวภายหลัง ต้องเป็นกรณีที่มี เหตุพิเศษ ซึ่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วย การลาของข้าราชการ พ.ศ.2555 ไม่ได้กำหนดนิยาม หรือให้ความหมายของคำว่าเหตุพิเศษไว้ก็เพื่อให้ ผู้มีอำนาจอนุญาตใช้ดุลยพินิจให้เหมาะสมและ เป็นธรรมแก่ผู้ลาและพฤติการณ์ของเรื่องที่จะ เข้าลักษณะเหตุพิเศษ ซึ่งแตกต่างจากพฤติการณ์ ของเรื่อง que เข้าลักษณะของการลาจิสเพราะเหตุจำเป็น เหตุพิเศษ ย่อมหมายถึงข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์ ที่เกิดขึ้นและต้องมีความจำเป็นเร่งด่วนโดยผู้ลา มีอาจคาดหมายได้ล่วงหน้าว่าจะเกิดเหตุเช่นนั้นขึ้น

ไม่ได้เลื่อนขึ้นเงินเดือน เพราะลาจิสส่วนตัวไม่ถูกต้อง

ดังนั้น เหตุผลของผู้ฟ้องคดีที่ชี้แจงต่อผู้บังคับบัญชา ประกอบการลาจิสส่วนตัวข้างต้นเพื่อขอลาจิสส่วนตัว โดยหยุดราชการไปก่อนและยื่นใบลาจิสในภายหลังจึง ไม่เข้าลักษณะเหตุพิเศษ การใช้ดุลยพินิจไม่อนุญาต ให้ผู้ฟ้องคดีลาจิสส่วนตัว จึงเป็นการใช้ดุลยพินิจ โดยชอบแล้ว ถือว่าเป็นการขาดราชการ โดยไม่มี เหตุผลอันสมควร

จึงพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลชั้นต้น

เป็น “ยกฟ้อง”

เทียบเคียง
คำพิพากษา
ศาลปกครองสูงสุด
ที่ อบ.94/2565

คดีอุทธรณ์ข้างต้น เป็นกรณีที่ศาลปกครองสูงสุด ได้วางแนวคำวินิจฉัยเกี่ยวกับพฤติการณ์หรือข้อเท็จจริง ที่จะเข้าลักษณะเหตุพิเศษ ตามข้อ 21 วรรคสอง ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการลา ของข้าราชการ พ.ศ. 2555 ที่ไม่ได้มีการกำหนดนิยาม หรือความหมายไว้ ซึ่งตามคำวินิจฉัย “เหตุพิเศษ” หมายถึง ข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์ที่เกิดขึ้นและ ต้องมีความจำเป็นเร่งด่วนโดยผู้ลามีอาจคาดหมายได้ ล่วงหน้าว่าจะเกิดเหตุเช่นนั้นขึ้น ทำให้เกิดความชัดเจนเกี่ยวกับการที่ผู้ลาจะใช้สิทธิลาจิสส่วนตัว ตามข้อ 21 วรรคหนึ่ง และวรรคสอง ของระเบียบ ดังกล่าวข้างต้น และเป็นแนวทางในการพิจารณา อนุญาตหรือไม่อนุญาตของผู้มีอำนาจพิจารณาอนุญาต มีผลทำให้การไม่อนุญาตให้ลาจิสส่วนตัวมีผลให้ เป็นการขาดราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรได้

เหตุพิเศษ?

เป็นกรรมการสหกรณ์ เป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ

นาย อ.
ผู้ฟ้องคดี

ฟ้อง

- 1 คณะกรรมการศึกษาธิการ จังหวัดนนทบุรี ที่ 1
- 2 ศึกษาธิการจังหวัดนนทบุรี ที่ 2
- 3 คณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ที่ 3
- 4 เลขาธิการคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ที่ 4

ผู้ถูกฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดีเป็นอดีตข้าราชการครูและได้รับการเลือกเป็นประธานกรรมการสหกรณ์ออมทรัพย์ครู น. จำกัด ถูกสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ กรณีนำเงินของสมาชิกไปลงทุนซื้อสลากกินแบ่งรัฐบาล โดยชำระเงินค่าซื้อสลากไปก่อน ต่อมาผู้ขายไม่ส่งมอบสลากและไม่ชำระเงินคืน ทำให้สหกรณ์ได้รับความเสียหาย

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 4 แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 เพิกเฉย จึงยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองกลาง แต่ศาลพิพากษายกฟ้อง

จึงยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุด และขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งลงโทษ โดยอ้างว่า สหกรณ์ออมทรัพย์ครู ไม่ใช่ส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐ ไม่ได้สังกัดส่วนราชการในพื้นที่การศึกษา ไม่ถือเป็นการดำเนินงานทางปกครอง ความผิดพลาดหรือความบกพร่องจากการดำเนินกิจการของสหกรณ์ ไม่ใช่เป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการในฐานะเจ้าหน้าที่ของรัฐและไม่เป็นความผิดวินัย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 จึงไม่มีอำนาจตรวจสอบการดำเนินการของสหกรณ์ รวมทั้งดำเนินการทางวินัยผู้ฟ้องคดี

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อบ. 146/2565

แม้สหกรณ์ออมทรัพย์ครูมิใช่หน่วยงานที่ได้รับมอบหมายให้ใช้อำนาจทางปกครองหรือให้ดำเนินกิจการทางปกครองที่จะถือว่าเป็นหน่วยงานทางปกครองตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 และงานที่ปฏิบัติแยกต่างหากจากงานของส่วนราชการตามปกติ แต่สหกรณ์จัดตั้งขึ้นเพื่อช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกแก่ข้าราชการเพื่อประโยชน์ในการดำรงชีพ นอกเหนือจากสวัสดิการที่ทางราชการจัดไว้ ซึ่งส่วนราชการมีอำนาจพิจารณาอนุมัติให้ใช้ที่ดิน ทรัพย์สิน อาคาร สถานที่ การใช้น้ำ กระแสไฟฟ้า หรือสิ่งสาธารณูปโภคอื่นของส่วนราชการ หรือการสนับสนุนให้ส่วนราชการรับรองให้ข้าราชการหรือลูกจ้างเป็นสมาชิกสหกรณ์ หรือหักเงินเดือนของข้าราชการหรือลูกจ้างเพื่อชำระค่าหุ้นสหกรณ์ การจัดตั้งสหกรณ์จึงอยู่ในความหมายของการจัดสวัสดิการภายในส่วนราชการตามข้อ 4 ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการจัดสวัสดิการภายในส่วนราชการ พ.ศ. 2547

ดังนั้น การปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีในฐานะประธานกรรมการดำเนินการสหกรณ์ น. จำกัด จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ ผู้ฟ้องคดีย่อมมีหน้าที่ต้องรักษาวินัยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 โดยเคร่งครัด เมื่อการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลอันควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ในฐานะผู้บังคับบัญชาจึงมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

การกระทำของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ อันเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบแบบแผนของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง รวมทั้งเป็นการกระทำ ความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกหรือการกระทำอื่นใด อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 84 วรรคสาม มาตรา 85 วรรคสอง และมาตรา 94 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 สั่งลงโทษไล่ออกจากราชการจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

เป็นกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงมาก่อน ไม่ต้องห้ามเป็นกรรมการสอบสวนวินัยในเรื่องเดียวกัน

ฟ้อง

ผู้ว่าราชการจังหวัดชัยนาท ที่ 1

คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ที่ 2

ผู้ถูกฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดีถูกลักลอบโฆสไล่ออกจากราชการ กรณีปลอมเอกสารเบิกจ่ายเงิน
และยกยอกเงินของทางราชการไปใช้ส่วนตัว

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 แต่มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

จึงยื่นฟ้องต่อศาลปกครองขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษดังกล่าว
โดยอ้างว่า การดำเนินการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยไม่มีความเป็นกลาง
เนื่องจากคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยได้แต่งตั้งบุคคลที่เคยเป็นคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง
จึงเป็นเหตุให้กระบวนการสอบสวนทางวินัยทั้งหมดไม่ชอบด้วยกฎหมาย

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ พ. 14/2562

การสืบสวนข้อเท็จจริงเป็นกระบวนการ
ที่มีขั้นตอนแยกส่วนออกจากการดำเนินการทางวินัย
อย่างชัดเจน แม้คณะกรรมการสอบสวนวินัยจะนำ
ข้อเท็จจริงที่ได้จากการสืบสวนข้อเท็จจริงมาประกอบ
การพิจารณา ซึ่งอาจมีแนวโน้มว่าการใช้ดุลยพินิจ
ของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอาจเห็นตาม
ความเห็นเดิมที่คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงได้เคย
วินิจฉัยไว้ แต่ในการดำเนินการทางวินัยนั้น จะมีขั้นตอน
ในการรับประกันสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาโดยให้สิทธิผู้ถูก
กล่าวหาชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาตามกฎหมายและ
ระเบียบที่เกี่ยวข้องเพื่อปกป้องสิทธิของตนต่อไปได้จนถึง
ในชั้นการพิจารณาอุทธรณ์ภายในฝ่ายปกครอง

ดังนั้น การที่คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง
จำนวน 2 คน ร่วมเป็นคณะกรรมการสอบสวนวินัย
ผู้ฟ้องคดี ซึ่งมีกรรมการสอบสวนทั้งสิ้น 5 คน จึงไม่ถึงว่า
มีสภาพร้ายแรงอันทำให้การพิจารณาทางปกครอง
ไม่เป็นกลาง ตามมาตรา 16 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ
วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 จึงไม่มี
ผลกระทบต่อกระบวนการสอบสวนที่คณะกรรมการสอบสวนวินัย
ดำเนินการไปแล้วโดยชอบ ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดี
ฟังไม่ขึ้น การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้องนั้น
ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วย

พิพากษายับ

การไม่อนุญาตให้ลาป่วยย้อนหลัง

ถือเป็นคำสั่งทางปกครอง ที่ต้องอุทธรณ์ตามขั้นตอนเสียก่อน

นายสมศักดิ์

ข้าราชการตำรวจ มีหน้าที่เป็นเวรประชาสัมพันธ์ประจำสถานีตำรวจได้ละทิ้งหน้าที่ราชการ หัวหน้าตำรวจภูธรอำเภอโป่งน้ำร้อนจึงได้แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง

ผลการสืบสวนข้อเท็จจริง

นายสมศักดิ์ไม่ลงชื่อในสมุดวันทำการในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ ตั้งแต่วันที่ 17 เมษายน 2540 โดยมีได้แจ้งหรือขออนุญาตจากผู้บังคับบัญชา

ระหว่างการสืบสวน

นายสมศักดิ์ได้กลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการเมื่อวันที่ 8 กรกฎาคม 2540 ซึ่งแจ้งว่า ไปดูญาติที่ต่างจังหวัด แล้วมีอาการเจ็บป่วยและแสดงใบรับรองแพทย์ รวม 68 วัน เหลืออีก 15 วัน ไม่มีใบรับรองแพทย์มาแสดง

คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง

พิจารณาแล้วเห็นว่า นายสมศักดิ์ไม่ประพฤติตนให้เคร่งครัดต่อมารยาทและระเบียบแบบแผน ของตำรวจ โดยละทิ้งหน้าที่ราชการเกินกว่า 15 วัน เห็นควรลงทัณฑ์กักขัง และให้ยื่นเสนอขออนุญาตลาป่วยย้อนหลังตามระเบียบ

หัวหน้าสถานีตำรวจภูธรอำเภอโป่งน้ำร้อน

เห็นว่าเป็นการเจ็บป่วยเล็กน้อย หากมีเจตนาจริงก็สามารถส่งใบลาทางไปรษณีย์ หรือทางอื่นใดยอมทำได้ แต่นายสมศักดิ์ไม่กระทำ จึงมีคำสั่งไม่อนุญาตให้ลาป่วยย้อนหลัง

ผู้บังคับบัญชาการตำรวจภูธรภาค 2

แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง นายสมศักดิ์ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อ ในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่า 15 วัน

คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง

พิจารณาแล้วเห็นว่า นายสมศักดิ์กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงโดยละทิ้งหน้าที่ราชการ ติดต่อกันเป็นเวลานานเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุอันสมควร ลงโทษไล่นายสมศักดิ์ออกจากราชการ

นายสมศักดิ์จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้เพิกถอนคำสั่งไล่ออกจากราชการ

ศาลปกครองสูงสุด วินิจฉัยสรุปว่า

การที่ผู้ถูกฟ้องคดี (หัวหน้าสถานีตำรวจภูธรอำเภอโป่งน้ำร้อน) ไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาป่วยย้อนหลัง เป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ที่มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคลในอันที่จะก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน ระงับ หรือมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคล จึงเป็นคำสั่งทางปกครอง และถึงแม้ผู้ฟ้องคดีจะเป็นผู้เดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้จากคำสั่งดังกล่าว แต่การฟ้องคดีปกครองจะกระทำได้ต่อเมื่อมีการดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายเรื่องนั้นไว้โดยเฉพาะ

ในกรณีที่คำสั่งทางปกครองใดไม่ได้ออกโดยรัฐมนตรีและไม่มีกฎหมายกำหนดขั้นตอนอุทธรณ์ภายในฝ่ายปกครองไว้เป็นการเฉพาะ ให้คู่กรณีอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองโดยยื่นต่อเจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งทางปกครองภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่ตนได้รับแจ้งคำสั่งดังกล่าว

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ดำเนินการยื่นอุทธรณ์คำสั่งไม่อนุญาตให้ลาป่วยย้อนหลังต่อผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งเป็นผู้พิจารณาอนุญาตคำสั่งดังกล่าวยอมเป็นอันยุติ

เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องต่อศาลปกครองเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการออกคำสั่งให้ไล่ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งไล่ออกจากราชการ เห็นว่าผู้ฟ้องคดีมิได้มีคำขอให้เพิกถอนคำสั่งที่ไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาป่วยย้อนหลังแต่อย่างใด

ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจะฟ้องหัวหน้าสถานีตำรวจภูธรอำเภอโป่งน้ำร้อนผู้ถูกฟ้องคดีที่ซึ่งไม่ใช่เจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งดังกล่าวเป็นผู้ถูกฟ้องคดีในคดีพิพาทเกี่ยวกับการออกคำสั่งให้ไล่ออกจากราชการหาได้ไม่

การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ 8 ไว้พิจารณานั้นชอบแล้ว จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งศาลปกครองชั้นต้น

เทียบเคียง

คำสั่งศาลปกครองสูงสุด ที่ 542/2547

คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง

เป็นผู้ไต่บังคับบัญชาของผู้ทำคำสั่งให้พ้นจากตำแหน่ง

“การสอบสวนชอบด้วยกฎหมายหรือไม่”

นาย ก. สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลนกกสูง และดำรงตำแหน่งประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลนกกสูง ได้ทำสัญญาว่าจ้างห้างหุ้นส่วนจำกัด อ.ก่อสร้าง ทำการก่อสร้างถนนคอนกรีตเสริมเหล็ก เมื่อทำการก่อสร้างแล้วเสร็จตามสัญญา ได้ส่งมอบให้แก่องค์การบริหารส่วนตำบลนกกสูง

คณะกรรมการตรวจการจ้างได้ตรวจการจ้างแล้วเห็นว่า การก่อสร้างเป็นไปตามรูปแบบรายการและข้อกำหนดในสัญญาจ้างทุกประการ จึงเสนอขออนุมัติเบิกเงินค่าจ้างตามสัญญาให้แก่ผู้รับจ้าง

แต่นาย ก. ไม่อนุมัติให้เบิกจ่ายเงินดังกล่าว โดยเห็นว่าไม่ถูกต้องตามแบบ และไม่แจ้งสาเหตุให้ผู้รับจ้างทราบ

ห้างหุ้นส่วนจำกัด อ.ก่อสร้าง จึงมีหนังสือถึงนายอำเภอ ร้องเรียนนาย ก. ว่าเคยเรียกรับเงินจากตนจำนวน 50,000 บาท

นายอำเภอ จึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ดำเนินการสอบสวนข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่านาย ก. มีพฤติกรรมเรียกและรับเงินจากห้างหุ้นส่วนจำกัด อ.ก่อสร้าง จริง เห็นควรสั่งให้นาย ก. พ้นจากตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลนกกสูง เนื่องจากเป็นผู้มีประพฤติในทางทุจริตหรือเสื่อมเสียทางศีลธรรม นายอำเภอเห็นชอบตามที่เสนอ และมีคำสั่งให้สมาชิกภาพของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลของนาย ก. สิ้นสุดลง

นาย ก. จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งดังกล่าว เนื่องจากคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเป็นผู้ไต่บังคับบัญชาของนายอำเภอ ทำให้การสอบสวนขาดความชอบธรรม

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยสรุปว่า กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเป็นผู้ไต่บังคับบัญชาของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามคนและทำการสอบสวนภายใต้การควบคุมของผู้ถูกฟ้องคดีทำให้ขาดความชอบธรรมและโปร่งใส นั้น เห็นว่า แม้คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงทั้งสามคนจะเป็นข้าราชการซึ่งอยู่ในบังคับบัญชาของผู้ถูกฟ้องคดีก็ตาม แต่ก็ยังเป็นข้าราชการตำแหน่งปลัดอำเภอที่รับผิดชอบในสายงานโดยตรง และเป็นผู้ที่มีความรู้ทางกฎหมาย ทั้งไม่มีข้อเท็จจริงใดที่แสดงว่า คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงได้ดำเนินการโดยอยู่ภายใต้การชี้นำของผู้ถูกฟ้องคดี และหากคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงคนใดกระทำการดังกล่าวดังที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง ผู้ฟ้องคดีก็ชอบที่จะร้องคัดค้านคณะกรรมการผู้นั้นได้ตามมาตรา 16 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 แต่ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการร้องคัดค้านแต่อย่างใด ข้ออุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้ การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้องนั้น

ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วยแล้ว

“พิพากษายืน”

เทียบเคียง

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ.131/2549

ไม่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชา

แต่ผิดวินัย

ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ ได้ไงอะ ?

นาย ส. มีหน้าที่เก็บค่าธรรมเนียมเก็บขนมูลฝอย โดยในการเก็บค่าธรรมเนียมฯ จะต้องเบิก ใบเสร็จรับเงินค่าธรรมเนียมฯ ลงลายมือชื่อในฐานะ พนักงานเก็บเงินในใบเสร็จฯ พร้อมนำเงิน ค่าธรรมเนียมฯ ส่งคลังวันต่อวัน

แต่เนื่องจากนาย ส. สุขภาพไม่ดี จึงได้ขอให้ นายเผือก ลูกจ้างประจำ ตำแหน่งคนงาน (เก็บขน มูลฝอย) ช่วยเดินเก็บค่าธรรมเนียมฯ ร่วมกับนาย ส.

ต่อมา นาย ส. ได้ให้นายเผือกเป็นผู้เบิกใบเสร็จฯ เก็บเงินค่าธรรมเนียมฯ ลงลายมือชื่อในใบเสร็จฯ พร้อมนำส่งเงินค่าธรรมเนียมฯ แทน โดยนาย ส. ไม่ได้รายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบ

นายเผือกจึงได้ทำการเบิกใบเสร็จฯ เดินเก็บ ค่าธรรมเนียมฯ ลงลายมือชื่อในใบเสร็จฯ ในฐานะ พนักงานเก็บเงิน พร้อมนำส่งค่าธรรมเนียม โดยในการดำเนินการดังกล่าว นายเผือกได้ลงวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2550 ในต้นฉบับเล่มที่ 141974 เลขที่ 2 และลงวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2550 ในต้นฉบับ เล่มเดียวกัน เลขที่ 22 และเลขที่ 23 ส่วนสำเนา ใบเสร็จฯ ทั้ง 3 ฉบับ ได้ลงวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2550 ทำให้การส่งเงินล่าช้ากว่าความเป็นจริง ซึ่งนายเผือก ได้นำเงินค่าธรรมเนียมดังกล่าวไปใช้ก่อน และนำส่งเงิน ครบถ้วนในวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2550

หน่วยงาน ก. จึงได้แต่งตั้งคณะกรรมการ สอบสวนทางวินัย ซึ่งคณะกรรมการฯ ได้รายงาน ความเห็นว่า พฤติการณ์ของนายเผือก เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และกระทำ หรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการอื่นใด อันได้ชื่อว่า เป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง หน่วยงาน ก. จึงได้ มีคำสั่งลงโทษไล่ออก

นายเผือกได้อุทธรณ์ แต่ผู้ว่าราชการ ก. ได้ยกอุทธรณ์ นายเผือกจึงนำคดีมาฟ้องศาล

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า แม้นายเผือกจะไม่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชา ให้มีหน้าที่เก็บเงินค่าธรรมเนียมฯ โดยตรง แต่การ กระทำของนายเผือกที่ได้เบิกใบเสร็จรับเงิน ลงนาม ในฐานะพนักงานเก็บเงินซึ่งเป็นการปฏิบัติตาม ระเบียบปฏิบัติในการรับ - ส่งเงิน และนำเงินที่เก็บ ได้ส่งเจ้าหน้าที่รับผิดชอบ ย่อมเป็นการผูกพันตน เพื่อรับทำหน้าที่เก็บเงินค่าธรรมเนียมฯ แทนนาย ส. อันถือว่านายเผือก มีหน้าที่ราชการในเรื่องการเก็บ เงินค่าธรรมเนียมฯ ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงต้องปฏิบัติ หน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต และเที่ยงธรรม เช่นเดียวกับผู้ที่ได้รับมอบหมายหน้าที่ในการจัดเก็บ ค่าธรรมเนียม คำสั่งไล่ออกจึงชอบด้วยกฎหมาย พิพากษาให้ยกฟ้อง

เทียบเคียง

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อบ. 460/2564

ห้ามลงโทษทางวินัยซ้ำมากกว่าหนึ่งครั้ง... สำหรับความผิดที่ได้กระทำเพียงครั้งเดียว...

นายชาติรี ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ได้รับแต่งตั้งให้เป็นประธานกรรมการตรวจการจ้าง โครงการก่อสร้างถนนคอนกรีตเสริมเหล็กทางเข้าหมู่บ้าน

หลังจากดำเนินการแล้วเสร็จและผ่านการตรวจรับแล้ว ได้มีผู้ร้องเรียนว่าการก่อสร้างถนนดังกล่าวไม่เป็นไปตามแบบที่กำหนด

องค์การบริหารส่วนตำบลจึงได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย และเห็นว่าการที่นายชาติรีได้รับแต่งตั้งเป็นประธานกรรมการตรวจการจ้างแต่ละเลยไม่ออกไปตรวจสอบความถูกต้องตามแบบแปลนของโครงการก่อสร้าง เป็นความผิดวินัยฐานไม่ระมัดระวังรักษาประโยชน์ของทางราชการ และไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ อันเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง จึงมีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนร้อยละ 5 เป็นเวลา 3 เดือน

ต่อมาคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ไต่สวนข้อเท็จจริงเรื่องดังกล่าวแล้วมีมติว่า การกระทำของนายชาติรี มีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และยังมีมูลความผิดทางอาญาด้วย

นายองค์การบริหารส่วนตำบลพิจารณาแล้ว เห็นว่า การกระทำของนายชาติรีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูล โดยคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลฯ ได้พิจารณาแล้วเห็นชอบด้วยจึงมีคำสั่งไล่นายชาติรีออกจากราชการ

นายชาติรี เห็นว่าคำสั่งลงโทษไล่ออกเป็นการลงโทษทางวินัยซ้ำกันในมูลความผิดเดียวกัน อันขัดต่อหลักกฎหมายทั่วไป จึงนำเรื่องมาฟ้องต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้เพิกถอนคำสั่งไล่ออกจากราชการดังกล่าว

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า การลงโทษบุคคล ไม่ว่าจะโทษนั้นจะเป็นโทษทางอาญา ทางปกครอง หรือทางวินัย ถือได้ว่าเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพ ในชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สินของบุคคลผู้ถูกลงโทษ การลงโทษบุคคลมากกว่าหนึ่งครั้งสำหรับการกระทำ ความผิดที่บุคคลนั้นได้กระทำเพียงครั้งเดียว จึงเท่ากับเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคล ที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้โดยชัดแจ้งหรือโดยปริยาย เกินความจำเป็นแก่การรักษาไว้ซึ่งประโยชน์ สาธารณะที่กฎหมายฉบับที่ให้อำนาจจำกัดสิทธิหรือ เสรีภาพนั้น ๆ มุ่งหมายจะให้ความคุ้มครอง อันเป็นการขัดกับหลักกฎหมายทั่วไป และต้องห้าม ตามมาตรา 29 วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ด้วย

แม้ พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต จะวางหลัก ในมาตรา 91 ไว้ว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ใต้สวน ข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่า

ข้อกล่าวหาใดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่า มีมูลความผิดให้ดำเนินการตามมาตรา 92 (2)

คือ เมื่อมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาใดกระทำความผิดวินัย ให้ประธานกรรมการส่งรายงานพร้อมความเห็นไปยัง ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้นั้น เพื่อพิจารณาโทษทางวินัย ตามฐานความผิดที่ คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอีก โดยให้ถือว่า เอกสาร รายงานความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการ สอบสวนวินัย และให้ผู้มีอำนาจสั่งพิจารณาลงโทษ ภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ได้รับเรื่อง ซึ่งคำสั่งลงโทษ ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการถือเป็นการดำเนินการ ภายใต้บทบัญญัติของกฎหมายนี้

ซึ่งบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว หากได้มีผล เป็นการยกเลิก หรือยกเว้นผลบังคับของหลักกฎหมาย ทั่วไปที่ห้ามมิให้ลงโทษบุคคลใดบุคคลหนึ่งมากกว่า หนึ่งครั้ง สำหรับความผิดที่บุคคลนั้นได้กระทำเพียง ครั้งเดียว และมาตรา 29 แห่งรัฐธรรมนูญฯ แต่อย่างใด ไม่ ดังนั้น การกระทำที่จะไม่ให้เป็นการขัดกับหลัก กฎหมายทั่วไปและรัฐธรรมนูญดังกล่าว นายองค์การ บริหารส่วนตำบลจะต้องดำเนินการเพิกถอนคำสั่งเดิม ก่อน โดยให้การเพิกถอนมีผลย้อนไปถึงวันออกคำสั่ง ตามกระบวนการขั้นตอนของกฎหมายเสียก่อน เมื่อ เพิกถอนแล้วก็จะถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีไม่เคยถูกลงโทษทาง วินัยสำหรับการกระทำผิดในเรื่องนี้มาก่อน แล้วจึงมี คำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติของ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ การที่นายองค์การบริหาร ส่วนตำบล มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยไม่เพิกถอนคำสั่งลงโทษเดิม

จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย พิจารณาให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษไล่ออก จากราชการตามที่พิพาท

เทียบเคียง

คดีหมายเลขแดงที่ อ.7/2557

ให้ออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมอง ในเรื่องที่ถูกสอบสวน!

นาย ฉ. ข้าราชการระดับ 5
สังกัดกรมสรรพากร

ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง
ในเรื่องอาศัยหรือยินยอมให้ผู้อื่นอาศัยตำแหน่ง
หน้าที่ราชการในฐานะข้าราชการกรมสรรพากร
รับทำบัญชีและยื่นแบบแสดงรายการ ยักยอกเงิน
ค่าภาษีเป็นประโยชน์ส่วนตน และนำข้อมูล
การจดทะเบียนนิติกรรมในที่ดินไปเรียก ร้องเงิน
จากผู้ขายที่ดิน

คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวน
ถ้อยคำพยานแล้ว ได้มีหนังสือรายงานผลการสอบสวน
สรุปได้ว่า

จากการให้ถ้อยคำของพยานจำนวน 3 ราย
ซึ่งประกอบอาชีพต่างกันไม่มีผลประโยชน์ร่วมกัน
ได้ให้ถ้อยคำสอดคล้องกันว่า

นาย ฉ. รับทำบัญชีและหาผลประโยชน์ส่วนตน
ซึ่งมีทั้งยินยอมให้ผู้อื่นอาศัยตำแหน่งหน้าที่ราชการ
และกระทำการด้วยตนเอง จึงเข้าลักษณะความผิด
ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ
โดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้
เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการที่ราชการ และเป็น
ความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

- ฐานกระทำการหรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการหาผลประโยชน์
อันอาจทำให้เสียความเที่ยงธรรมหรือเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์
ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน
- ฐานไม่รักษาชื่อเสียงแห่งตน และรักษาเกียรติศักดิ์ของ
ตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย
- ฐานกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว
อย่างร้ายแรง

ควรได้รับโทษปลดออก

และเสนออธิบดีกรมสรรพากรพิจารณา

อธิบดีกรมสรรพากรพิจารณาแล้วเห็นว่า
จากการสอบสวนแม้ไม่มีพยานหลักฐานที่จะยืนยัน
อย่างแน่ชัดว่า นาย ฉ. รับทำบัญชีและยื่นแบบแสดง
รายการเสียภาษีให้แก่ผู้เสียภาษี เรียก ร้องเงินหรือ
ผลประโยชน์อื่นใดจากผู้เสียภาษี

แต่พฤติการณ์มีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่า
มีการรับทำบัญชีและเรียก ร้องผลประโยชน์ อันเป็น
การกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง

หากให้นาย ฉ. รับราชการต่อไป จะเป็นการ
เสียหายแก่ราชการ ภาพพจน์ของกรมสรรพากร
และผู้เสียภาษีขาดความเชื่อมั่นในการปฏิบัติหน้าที่ของ
เจ้าหน้าที่กรมสรรพากร

อธิบดีกรมสรรพากรยอมมีอำนาจส่งเรื่อง
ให้ อ.ก.พ. กรมสรรพากร พิจารณาให้ นาย ฉ.
ออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณี
ที่ถูกสอบสวน

นาย ฉ. จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง

ศาลปกครองสูงสุด

พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง ในอุทธรณ์ว่า เมื่อคณะกรรมการสอบสวนดำเนินการ สอบสวนแล้วรับฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีเรียกร้องเงิน จากผู้เสียหาย จะต้องยุติเรื่องนั้น ตามมาตรา 116 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 กำหนดให้เป็นดุลพินิจของผู้บังคับบัญชา ซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุ มีอำนาจสั่งให้ข้าราชการพลเรือน ออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทน ตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการได้ ในกรณีเมื่อข้าราชการพลเรือนสามัญถูกละเมิดว่า กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และผลการสอบสวนไม่ได้ ความแน่ชัดพอที่จะฟังลงโทษ แต่มีมลทินหรือมัวหมอง ในกรณีที่ถูกสอบสวน ถ้าได้รับราชการต่อไปจะเป็นการ เสียหายแก่ราชการ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบแล้ว อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น

"นิพากษายกฟ้อง"

**ข้าราชการซึ่งถูกละเมิดว่า
กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง
แม้ผลการสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัด
พอที่จะฟังลงโทษ
ผู้บังคับบัญชามีอำนาจสั่งให้
ข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการ
ด้วยเหตุมีมลทินหรือมัวหมอง
ในกรณีที่ถูกสอบสวนได้
หากเห็นว่าถ้าให้รับราชการต่อไป
จะเป็นการเสียหายแก่ราชการ**

เทียบเคียง
คำนิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ ว.45/2555